

[Bøgholm.]

kan sige, at freden står stærkere, end den har gjort på noget andet tidspunkt siden 1945.

Jeg kan fuldtud slutte mig til den vurdering af disse forhold, der blev givet af landets udenrigsminister, som jeg takker for den meget omfattende redegørelse for de verdenspolitiske forhold, som han gav dette ting, og som også kom til orde i det indlæg, der blev fremsat fra denne talerstol af socialdemokratiets ordfører, af den mand, der — det vil vel engang blive regnet for en historisk fortjeneste — indledte den atlantiske politik her i landet. Vi har også lov til at sige, at atlantisk politik i dag står som den eneste mulighed for, at de små lande i Europa er med i den fredens politik, der er den eneste basis for deres tilværelse. Det kan ikke fra nogen side siges, og det er heller aldrig fra demokratisk side sagt, at den atlantiske politik er en politik, der skaber krigsfare i Europa, tværtimod anerkendes det jo også — og det er kun rimeligt at sige det — af de demokrater, der ikke har kunnet være med, at hele denne tale er en urimelig og en urigtig tale. Danmark står i dag i en alliance, hvor vi side om side med stormagter øver fredens gerning. Derfor kan vi med rette sige, at mulighederne for fred er større, end de har været på noget andet tidspunkt, siden krigen ophørte.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Folketingets forretningsorden åbner jo ikke mulighed for, at en minister — heller ikke udenrigsministeren — kan fremsætte en redegørelse for tinget, uden at der formelt fra tingets side bliver givet en anledning dertil. Jeg finder det uheldigt, at det er sådan, og jeg håber, det snart bliver ændret.

For at gøre det muligt at få debatten her i dag, har de fem partier stillet en forespørgsel, og denne forespørgsel er altså ikke udtryk for en politisk aktion imod ministeriet, hvad en forespørgsel jo ellers meget ofte kan være og måske også kan blive. Hvis forespørgslen havde den karakter, er det jo ikke sikkert, at de fem partier havde stillet den i fællesskab. Det, som de partier, der har stillet forespørgslen, har ønsket ved denne lejlighed — det tror jeg vi alle er enige om —, er at få en saglig drøftelse af et for vort land vigtigt anliggende, og jeg håber debatten vil føre til en klaring af de forskellige synspunkter med hensyn til vor udenrigs-

politik, der findes blandt medlemmerne i denne sal.

Jeg vil ikke bevæge mig i de højder, som socialdemokratiets ordfører (Hans Hedtoft) bevægede sig i. Jeg vil heller ikke — som det ærede medlem hr. Hans Hedtoft — igen ved denne lejlighed begynde forfra med Atlantpagtens tilblivelse. Det har vi jo drøftet nogle gange her i tinget. Jeg vil holde mig til de faktiske og ganske konkrete spørgsmål, som foreligger til afgørelse for Danmark som medlem af Atlantpagten. Det er det, rigsdagen i dag har at tage stilling til, og herom vil jeg sige, at den politik, vi i det radikale venstre fører, tager sit udgangspunkt i den kendsgerning, at Danmark er tilsluttet Atlantpagten. Jeg mener ikke, Danmark skulle være gået ind i Atlantpagten. Vi burde efter mit skøn have fastholdt den alliancefri stilling, som Sverige gjorde, og søgt at få vor sikkerhed betrygget gennem vort medlemsskab i De Forenede Nationer. Men vort standpunkt vandt ikke tilstrækkelig tilslutning her i rigsdagen. Mod vore stemmer vedtog de nuværende regeringspartier sammen med socialdemokratiet og det ærede medlem hr. Viggo Starcke, at Danmark skulle tilslutte sig Atlantpagten, og forpligtede dermed landet 20 år frem i tiden.

I et demokratisk samfund respekterer man naturligvis flertallets afgørelse og erkender, at flertallets beslutning derefter er grundlaget for vort lands udenrigspolitik. Men dette kan ikke føre til, at vi skulle være afskåret fra at sige til, når regeringen nu sammen med socialdemokratiet fører en udenrigspolitik, der fraviger det grundlag, som var forudsætningen for den danske befolknings tilslutning til pagten.

Ved Atlantpagtens vedtagelse forelå der en klar og uomtvistelig udtalelse, som den daværende regering og alle politiske partier stod bagved, og hvori man kategorisk fastslog, at man ikke ville gå med til, at tysk ungdom igen blev uddannet til soldater, eller at tysk våbenproduktion igen blev sat i gang. Og daværende udenrigsminister Gustav Rasmussens udtalelse, at der ikke i fredstid ville blive stationeret fremmede tropper i landet, måtte overfor den danske befolkning være en garanti for, at dette ikke ville ske.

Jeg mener derfor, det er fuldt berettiget, når vi i det radikale venstre siger til rege-